

Jægermesterinden var optaget af sine mange offentlige Hverv, navnlig af Forberedelserne til den store Vifteudstilling, der skulde aabnes i Maj. Hele Rejsen skulde foretages i Salonvogn. I Berlin vilde Constances Forlovede, Hr. v. Biebermarck, slutte sig til dem, og efter Hjemkomsten var det Meningen at fejre det unge Pars Bryllup paa Storeholt, som skulde være hans Brudegave til Datteren.

„Har De Lyst til at gøre Følgeskab paa Rejsen, saa er der gratis Plads i Vognen — værsgo'! Frankrig skal jo være et Land med forskellige Seværdigheder.“

Johannes Gaardbo hørte knap paa ham. Disse stadig lige frugtesløse Besøg blev ham mere og mere en Pine, og at baade Hr. Søholm og Familjen saa tydeligt ventede en Dag at se ham afsløre sig som Frier til Frk. Cecilie, gjorde ham ikke Opholdet i det pralende Millionærhjem mindre trykkende. Enhver Tanke om Giftermaal var for ham selv bleven Helligbrøde. Nu mere end nogensinde var Rosalie hans Evighedsbrud. Med den Vished, han havde faaet om hendes frygtelige Forvildelse, var Troskaben mod hendes Minde bleven ham en hellig Pligt, som han for hendes Sjæls Frelses Skyld ikke turde svigte. Hele hans Liv skulde fra nu af vies Bønnen om deres Genforening i Herlighedsriget.

Da han rejste sig, spurgte Hr. Søholm, om han ikke skulde ind og hilse paa hans Damer. Men han undskyldte sig og sagde Farvel.

Med Sporvognen kørte han ind til Byen og stod af ved Kul-torvet, hvor Missionens nye Blad havde sine Kontorer. Som Korshærens Leder udstedte han herfra regelmæssigt sine „Dagsbefalinger“.

I et stort Hus, der af Københavnevittigheden var døbt Sakristiet, havde Bladet — „Hverdagen“ hed det — indrettet sig efter amerikansk Mønster med markskrigerske Billedreklamer i alle Vinduerne som et Menageri. Det Vryl af underordnede Medarbejdere, der fyldte op i Redaktionslokalerne, havde heller ingenlunde noget evangelisk Præg. Det var det sædvanlige forsorne Broderskab af Literaturens Alfonser og havarerede Talenter, der fra en Storstads Overflade flyder sammen i Avisernes Reporter-